

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/159/2025
Identifikačné číslo spisu:	1423209234
Dátum vydania rozhodnutia:	22.07.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1423209234.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu O. N., narodeného XX. D. XXXX, N., N. XXXX/XX, právne zastúpeného JUDr. Milan Ficek, advokát s. r. o., Bratislava, Žilinská 14, IČO: 47 232 757, proti žalovanej Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o náhradu škody, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. 16C/89/2023, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. júna 2025 sp. zn. 2Co/7/2025, takto

rozhodol:

Dovolenie žalobcu o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava IV (ďalej aj „prvoinštančný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 21. novembra 2024 č.k. 16C/89/2023-75 konanie v časti o nároku žalobcu na náhradu škody z titulu nezákonného rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 10Co/10/2008-164 zo dňa 04. 06. 2008, z titulu nezákonného rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 14Co/374/2012-55 zo dňa 26. 05. 2015, z titulu nezákonného rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 5Co/124/2015-70 zo dňa 31. 05. 2016 zastavil (I. výrok), žalobu v časti o nároku žalobcu na náhradu škody z titulu nezákonného rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co/31/2022-133 zo dňa 29. 12. 2022 zamietol (II. výrok), a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznal (III. výrok).

1.1. Súd prvej inštancie po rekapitulácii priebehu doterajšieho konania a zisteného skutkového stavu uviedol, že o nároku žalobcu na náhradu škody z titulov nezákonných rozsudkov Krajského súdu v Bratislave č.k. 10Co/10/2008-164 zo dňa 04. 06. 2008, č.k. 14Co/374/2012-55 zo dňa 26. 05. 2015, a č.k. 5Co/124/2015-70 zo dňa 31. 05. 2016 už raz bolo právoplatne rozhodnuté, preto mu nezostávalo iné ako konanie v tejto časti z dôvodu existencie neodstrániteľnej prekážky (res iudicata) podľa § 161 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 230 CSP zastaviť. K nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co/31/2022-133 zo dňa 29. 12. 2022 uviedol, že tento vecne prejednal, keďže o ňom nebolo doposiaľ právoplatne rozhodnuté iným súdom.

Konštatoval, že pre vznik zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. musia byť kumulatívne splnené predpoklady stanovené zákonom, a to a) samotné nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci, b) vznik škody, resp. nemajetkovej ujmy a c) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou. Poukázal na ustanovenie § 6 ods. 1 predmetného zákona, ktoré vyžaduje, aby právoplatné rozhodnutie, ktorým mala byť škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, pričom ani tento prvý predpoklad nebol v danej veci splnený, v dôsledku čoho bez nadbytočnej potreby skúmania splnenia ďalších dvoch predpokladov (ktoré však rovnako neboli splnené) konštatoval, žalobu je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 159/2012 zo dňa 03. 07. 2012, v ktorom vyslovil, že zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie sa ex lege vzťahuje iba na zrušené právoplatné rozhodnutia a nemá vplyv na použitie riadnych opravných prostriedkov. Zdôraznil tiež, že súd v konaní o nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci nie je oprávnený skúmať ani ako predbežnú otázku zákonnosť rozhodnutia, ktorým mala byť škoda spôsobená. Pokiaľ rozhodnutie, ktorým mala byť škoda spôsobená, nie je príslušným orgánom zrušené, platí prezumpcia jeho správnosti. V opačnom prípade by mohla nastať situácia, že by na jednej strane existovalo nezákonné rozhodnutie (nezrušené príslušným orgánom) a zároveň rozhodnutie priznávajúce nárok na náhradu škody z titulu tohto rozhodnutia, ktorého nezákonnosť by súd konštatoval iba ako predbežnú otázku v tom ktorom konaní, čo je stav v právnom štáte nepripustný. V tejto súvislosti odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/250/2010 zo dňa 03. 10. 2011. Súd prvej inštancie zdôraznil aj to, že v posudzovanej veci sa v prípade rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č.k. 9Co/31/2022-133 zo dňa 29. 12. 2022 nejednalo ani o rozhodnutie vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť podľa § 6 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., kedy sa navyše rovnako ako vo všetkých prípadoch uvedených vyššie (v ustanoveniach § 6 ods. 1 a § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.) vyžaduje zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť príslušným orgánom. Jediným prípadom, kedy zákon č. 514/2003 Z.z. nevyžaduje splnenie podmienky v podobe zrušenia alebo zmeny právoplatného rozhodnutia pre nezákonnosť príslušným orgánom (a kedy teda zákon ustanovuje inak - uvádzacia časť ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.), je prípad uvedený v § 6 ods. 4 prvá veta zákona č. 514/2003 Z.z., t.j., keď orgán verejnej moci svojím rozhodnutím prekročil svoju právomoc. Takýto stav však v prejednávanej veci nenastal.

1.2. Súd prvej inštancie o náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal, pretože si náhradu neuplatnila, súčasne jej žiadne trovy nevznikli.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 18. júna 2025 sp. zn. 2Co/7/2025 potvrdil prvoinštančný rozsudok a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania a ktoré súd prvej inštancie aj správne právne posúdil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 CSP na ne poukázal. Konštatoval, že prvoinštančný súd správne dôvodil, že prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať rovnaká vec. Správne podľa neho aj uzavrel, že otázka nároku žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ktorú žalobca odvodzoval od rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, č.k. 10Co/10/2008-164 zo dňa 04. 06. 2008 (o ktorom žalobca tvrdí, že je nezákonné) bola už právoplatne vyriešená vo veci vedenej na bývalom Okresnom súde Bratislava I, pod sp. zn. 8C/27/2011, ktorý sa stal právoplatným v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 14Co/374/2012-55 zo dňa 26. 05. 2015 a vo veci náhrady škody, ktorú žalobca následne odvodzoval od rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č.k. 14Co/374/2012-55 zo dňa 26. 05. 2015 a č.k. 5Co/124/2015-70 zo dňa 31. 05. 2016 (o ktorých rovnako žalobca tvrdil, že sú nezákonné) bola právoplatne vyriešená rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co/31/2022-133 zo dňa 29. 12. 2022.

2.2. Odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci podal žalobca totožnú žalobu na základe rovnakých skutkových tvrdení, medzi tými istými subjektmi, pričom predmet konania bol rovnaký ako vo vyššie uvedených konaniach. Uzavrel, že opätovnému preskúmaniu podmienok náhrady škody podľa

zákona č. 514/2003 Z.z. vo vzťahu k súdnym rozhodnutiam č.k. 10Co/10/2008-164, č.k. 14Co/374/2012-55 a č.k. 5Co/124/2015-70 bráni prekážka vecí právoplatne rozhodnutej rozsudkom č.k. 9Co/31/2022-133, tak ako to správne uviedol aj prvoinštančný súd.

2.3. Odvolací súd sa ďalej zaoberal odvolacou námietkou žalobcu ohľadom správnosti záverov rozhodnutia súdu prvej inštancie o nároku žalobcu na náhradu škody, ktorá mu mala byť spôsobená rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co/31/2022-133 zo dňa 29. 12. 2022. K tomu uviedol, že sa stotožňuje so záverom prvoinštančného súdu, že nemohla vzniknúť zodpovednosť štátu z vyššie uvedeného rozhodnutia, pretože predmetné rozhodnutie nebolo následne pre nezákonnosť zrušené alebo zmenené. Ide o podmienku uvedenú v ustanovení § 6 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorá bráni tomu, aby odškodňovacie konanie plnilo funkciu, ktorá patrí opravným prostriedkom. Bolo na žalobcovi, aby inštančným prieskumom rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co/31/2022-133 dosiahol jeho zrušenie pre nezákonnosť. Konštatoval, že neexistuje zákonný predpoklad, aby žalobcovi bola priznaná náhrada škody v situácii, kedy rozhodnutie, s ktorým nesúhlasí nebolo zrušené alebo zmenené, respektíve, keď nevyužil opravné prostriedky, či už dovolanie alebo ústavnú sťažnosť. Dodal, že odvolanie žalobcu neobsahuje takú argumentáciu, ktorá by titulom výnimky podľa ustanovenia § 6 odsek 2, posledná veta, zákona č. 514/2003 Z.z. bola spôsobilá zvrátiť správnosť záverov súdu prvej inštancie. Takýmto argumentom nie je ani odkaz žalobcu na list Ministerstva spravodlivosti SR, číslo 06437/2023/141 zo dňa 10. 05. 2023, pretože obsahom listu je reakcia na skutkový stav vecí daný v čase vyhotovenia odpovede a nie všeobecné konštatovanie, že proti rozhodnutiam odvolacieho súdu nie je prípustný opravný prostriedok pre účely zvrátenia eventuálneho pochybenia rozhodnutia súdu.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie (ďalej aj „dovolateľ“), ktoré odôvodnil ustanovením § 420 písm. f) CSP. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Porušenie jeho práva na spravodlivý proces videl v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu, namietajúc najmä nevysporiadanie sa s odvolacími námietkami žalobcu. Dovolateľ bol toho názoru, že odvolací súd potvrdil správnosť postupu súdu prvej inštancie v otázke zastavenia konania z dôvodu prekážky vecí rozhodnutej, avšak podľa neho sa opätovne obmedzil len na všeobecné tvrdenia, bez toho aby preveril či je prekážka vecí rozhodnutej skutočne naplnená. Nestotožnil sa ani s právnym posúdením odvolacieho súdu pokiaľ ide o interpretáciu § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca vyčerpal všetky riadne opravné prostriedky, avšak súd túto skutočnosť v rozhodnutí nezohľadnil. Bol tiež toho názoru, že naplnil podmienku osobitného zreteľa. Skutočnosť, že rozhodnutie už nebolo možné zrušiť pre jeho nezákonnosť nemôže podľa dovolateľa automaticky zakladať vylúčenie zodpovednosti za spôsobenú škodu. Uviedol, že nie v každom prípade musí byť rozhodnutie zrušené alebo zmenené pre jeho nezákonnosť a v tejto súvislosti poukázal na rozsudok najvyššieho súdu z 30.septembra 2019 sp. zn. 6Cdo/75/2017.

4. Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadрила.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto

v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. V neposlednom rade dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

11. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietajúc nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, keď sa nevysporiadal s odvolacou argumentáciou žalovanej a následne vec nesprávne právne posúdil.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

13. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

14. Dovolateľ vo svojom dovolaní namietal, že odvolací súd nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnil svoje rozhodnutie a nedal odpovede na jeho odvolacie námietky. V prvom rade je potrebné uviesť, že

dovolať len všeobecným spôsobom namieta nevysporiadanie sa s jeho odvolacími dôvodmi, avšak z dovolania nevyplýva, ktoré konkrétne má na mysli a s čím sa podľa neho odvolací súd nemal vysporiadať. Ak má dovolanie podliehať dovolaciemu prieskumu, je povinnosťou dovolať dôsledne vymedziť dovolací dôvod, či už podľa § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dovolací súd však nemá ambíciu byť prehnane formalistický, preto k námietke žalobcu uvádza nasledovné. Najvyšší súd konštatuje, že odvolací súd sa v bodoch 10.1. a 10.2. rozhodnutia dostatočným spôsobom vyjadril k odvolacím námietkam žalobcu. Po preskúmaní odvolania žalobcu je potrebné konštatovať, že tieto sú značne rozsiahle, nekoherentné, často nesúvisiace s prejednávanou vecou, odvolací súd sa v odôvodnení nevyjadroval ku každej individuálne ale v ich súhrne. Dovolací súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

14.1. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí presvedčivo vysvetlil, prečo sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie v otázke prekážky právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata), opísal teoretické východiská tohto inštitútu a tieto následne aplikoval na prejednávanú vec tým, že vysvetlil súvis medzi jednotlivými konaniami a uzavrel, že opätovnému preskúmaniu podmienok náhrady škody vo vzťahu k súdnym rozhodnutiam č.k. 10Co/10/2008-164, č.k. 14Co/374/2012-55 a č.k. 5Co/124/2015-70 bráni prekážka veci právoplatne rozhodnutej rozsudkom č.k. 9Co/31/2022-133.

14.2. Podľa názoru dovolacieho súdu tak má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolať. Dovolať tak neopodstatnene namietať existenciu vady nedostatočného odôvodnenia odvolacieho súdu.

15. Dovolať sa nestotožnil ani s právnym posúdením odvolacieho súdu s odkazom na ustanovenie § 6 zákona č. 514/2003 Z.z., tvrdiac, že vyčerpal všetky riadne opravné prostriedky, ako aj, že naplnil podmienku osobitného zreteľa.

15.1. Dovolací súd pripomína, že ak dovolať zároveň mienil v súvislosti s ustanovením § 420 písm. f) CSP namietat aj to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. súdu prvej inštancie spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t.j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Právne posúdenie môže zakladat dovolací dôvod v zmysle § 421 CSP cez prizmu niektorej zo skutkových podstát uvedených pod písmenom a) až c) (§ 421 ods. 1 CSP). Skutočnosť, že dovolať má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

16. Okrajovo dovolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že hodnota sporu tu bola reprezentovaná len sumou 1.459,84 eura a v roku 2023, v ktorom bola podaná žaloba (§ 422 ods. 2 CSP) činila výška minimálnej mzdy 700 eur [oznámenie Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 300/2022 Z.z.] a jej desaťnásobok 7.000 eur, ktorá skutočnosť by bránila prieskumu dovolacích námietok vo vzťahu k nesprávnomu právnomu posúdeniu veci, tzv. majetkový cenzus (ratione valoris).

17. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolať neopodstatnene namietať nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.